KÖSZÖNTŐ

Negyedszázados a *Nőgyógyászati Onkológia* című folyóirat (NOK)

Az alapító- és az utódfőszerkesztő gondolatai

BŐSZE PÉTER DR.[1], RIGÓ JÁNOS DR. JR.[2]

[1] *Dél-pesti Centrumkórház Nőgyógyászati Osztály, Budapest*

[2] *Semmelweis Egyetem Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika, Budapest*

E-levél: bosze@eagc.eu; rigojanos31@gmail.com

■ BŐSZE PÉTER

Egy nyomtatott folyóirat életében 25 év a mai e-világban – ahol minden a számítógépeken jelenik meg, és a felhőkben tárolódik – jelentős évforduló. A kezdetről és a korábbi történésekről megjelentek beszámolók a lap előző számaiban. A folyóirat gazdát cserélt, most már jogilag is a Magyar Nőgyógyász Onkológusok Társaságának (MNOT) tulajdonába került; kiadásáról a vezetőség gondoskodik.

Nem kenyerem a visszatekintés; a következő teendő foglalkoztat. A negyedszázad mégis kíván valamiféle számvetést: az elvégzett munka mérlegre tevését. 1996-ot írtunk, amikor az első szám megjelent, benne sokak köszöntésével, a születendő folyóiratra vonatkozó gondolataikkal. Ezekből villantok fel néhányat.

Lampé László írta, hogy *„Aligha vitatható, hogy válságban van Magyarországon a nőgyógyászati onkológia.”* Valamint, hogy joggal reméljük, hogy az új folyóirat ezen változtatni fog. Hasonlóan, Boros Antal is a megindúló lapban látta a nőorvosi daganatgyógyászat fellendülését.

Gáti István: *„A női nemi szervek daganatos megbetegedéseinek komplex kezelése és a radikális sebészeti beavatkozások elterjedése szükségessé tette, hogy a nőgyógyászati onkológiával foglalkozó orvosok, a szülészeti és nőgyógyászati képzésen túlmenően speciális képzésben részesüljenek.”* Kiemelte, hogy a nőgyógyászati onkológiát, mint a szülészet-nőgyógyászat önálló szakágát először az Egyesült Államokban fogadták el közel fél évszázada. Hazánkban ez a kérdés*: „hivatalos fórumon csak 1990-ben került megtárgyalásra Prof, dr. Bősze Péter, az Országos Onkológiai Intézet osztályvezető főorvosának előterjesztése alapján. Az előterjesztést a Szülészeti és Nőgyógyászati Szakmai Kollégium tárgyalta, és az Országos Szülészeti és Nőgyógyászati Intézettel együtt önálló diszciplinának fogadta el”*. Hangsúlyozta továbbá a nőgyógyászati onkológiai szakképesítés fontosságát.

László János kiemelte, hogy a nőgyógyászat megbonthatatlan, és kívánta, hogy a NOK *„hasznos szerepet töltsön be a női betegségek elleni küzdelemben”*.

Papp Zoltán úgy vélte, hogy az akkor már ötéves MNOT azért jött létre, hogy *„összefogja a női daganatos betegségekkel foglalkozó kollégák mind népesebb táborát”*. A társaság ülései, rendezvénye azonban nem elegendők a hazai eredmények bemutatására, noha szükséges, hogy azokat mindenki megismerje. Remélte, hogy új lap ebben nyújt segítséget. Hozzátette: *„nagyon reméljük, hogy csak lektorált, tudományos igényű közlemények látnak napvilágot. Ellenkező esetben ugyanis többet árthat a lap az ügynek, mint használhat”*.

Eckhardt Sándor, rámutatva az orvostudomány rohamos fejlődésére, így írt: *„A lépéstartás az adott szakmában napról-napra nehezebbé válik és az orvosi informatika segítségével is legfeljebb általános áttekintésre van lehetőség. Ugyanakkor továbbra is fennáll az az igény, hogy a részletekre és a kutatás egyes eredményeit megismerjük. ez teszi szükségessé olyan szaklapok indítását és folyamatos szerkesztését, mely fórumot biztosít ezek közlésére”*.

de Châtel Rudolf hangsúlyozta: *„Nyilván a képzést-továbbképzést is szolgálni fogja ez az új kiadvány és ez fontos feladata is kell, hogy legyen a jövőben”*.

Gardó Sándor a lap feladatát a következőkben látta: *„Az új folyóiratra nagy feladat vár. Hírt kell adnia az emlő- és a női nemi szervek daganatai megelőzésének és szűrésének a lehetőségeiről, a tumorbiológiai és a genetikai kutatások legújabb eredményeiről, a legújabb diagnosztikai eljárásokról és műtéti lehetőségekről, valamint a sugár- és kemoterápia fejlődéséről.”*

Marton István: *„Ha igaz, hogy korunk legnagyobb vívmányának az információs szupersztráda kialakulása tekinthető, akkor meggyőződésem, hogy ezen szupersztrádának egy fontos sávja lehet a most megindúló folyóirat, mely mind a hazai, remélhetőleg mielőbb a nemzetközi onkológia aktuális információit jutatja el az olvasóhoz.”*

Kovács László példákkal támasztatta alá, hogy „feltétlenül van alapja egy nőgyógyászati onkológiai szakfolyóirat megjelenésének", valamint kívánta: *„hogy a lapnak ne csak jelene, de sikeres jövője is legyen".*

Ezzel ellentétben Ungár László sorozatos kételyeinek adott hangot: Lesz-e közönsége egy ilyen szűk területet érintő folyóiratnak? A nőgyógyászati onkológiával foglalkozó maroknyi magyar szakember meg tud és meg akar-e tölteni értékes mondanivalóval egy rendszeresen megjelenő folyóiratot? Helyes-e a meglévő, igen színvonalas Magyar Nőorvosok Lapjának szerző, olvasó és szponzoráló táborát megosztani? Ha lesz fontosnak vélt mondanivalója bármelyikünknek a női rákkal kapcsolatban, melyik fórumot hagyjuk cserbe? Ha a nálunk sokkal nagyobb európai országokban néhány nemzetközi folyóiratot elegendőnek tartottak mindmáig, és nem indítottak hasonló nemzeti folyóiratot, vajon Magyarországnak nem lenne-e helyesebb ezt a modellt követni? A kétségek számbavételekor el kellett azonban képzelnem a kajánul mosolygó utódokat, akik a ma még meg sem született folyóirattól kapnak talán maradandó értéket ebben a kis országban."

Pálfalvi László szerint: *„…az új folyóirat egyszerre jelent kihívást, elégtételt és kételyt. Kihívást, hiszen egy szűk területtel, a nőgyógyászati onkológiával foglalkozó társaság először lép a nyilvánosság elé egy folyóirattal, mely arra hivatott, hogy a szakterületet képviselje. Elégtételt, hiszen a folyóirat megjelenése egy újabb lépés a nőgyógyászati onkológia önálló szakterületként való elismerésében."* A kételyei hasonlóak az Ungár László által megfogalmazottakhoz.

Gógl Árpád azt reményét fejezte ki, hogy a lap a daganatgyógyászat népességi kérdéseivel is fog foglalkozni.

Vízi E. Szilveszter azt kívánta, *„hogy az új folyóirat minőségével, időszerűségével bizonyítsa, hogy nemcsak az információs igényeket elégíti ki, hanem teljesíti azokat a minőségi elvárásokat, amelyek egy ilyen laptól elvárhatók".*

A folyóirat célját így határoztuk meg: A NOK

„azzal a céllal jött létre, hogy a nőgyógyászati onkológiának, a szülészet-nőgyógyászat és az onkológia önálló szakmájának, hazánkban is tudományos fórumot teremtsen. Nőgyógyászati onkológiai folyóirat más országokban és nemzetközi szerkesztésben már évtizedek óta létezik, ezért a Nőgyógyászati Onkológia megjelenése az orvostudománynak ezen a területen a haladó világhoz történő felzárkózásunkat jelenti. A szakmai célkitűzések mellett a magyar orvosi nyelv művelése, jobbítása is a lap alapvető feladata.

A Nőgyógyászati Onkológia a női nemi szervek, az emlők és a határterületek daganatos betegségeivel, valamint azbezekhez kapcsolódó általános, elméleti és gyakorlati kérdésekkel foglalkozik. Tárgyalja továbbá a nőgyógyászati onkológiát, mint szakmát, beleértve a szervezési, a képzési és anyagi meggondolásokat is. A lap eredeti, összefoglaló és szerkesztőségi közleményeket, esetismertetéseket és beszámolókat közöl. Külön hangsúlyt fektet a képzésre… Orvostörténeti ismereteket ad annak tudatában, hogy nincs jelen és jövő a gyökerek ismerete nélkül. Társasági hírek, kritikák, megemlékezések, események ismertetése a folyóirat szerves részét képezik. Határterületi kérdések és betegtájékoztatók szintén a célkitűzések közé tartoznak."

SZÁMVETÉS

Végiglapoztam a sok ezer oldalnyi szöveget. Az első, ami szembeötlött, hogy a folyóirat hihetetlenül tükrözi főszerkesztője személyiségét. Sokat változtam a folyóirat első két évtizedében, ez beszédesen benne van a kiadványokban. Induláskor a nemzetközi szerepléseken volt a hangsúly, ezekről tudósítottunk, az itthon megrendezett, például az Európai Rák Iskola tanfolyamainak előadásait közlemények formájában közöltük angolul. Miután a szakma világának legjobb vezető szakembereit hívtam meg, a kiadványok nemzetközileg is jelentősek voltak. Előfordult 160 oldal terjedelmű szám is. Abban a hitben éltem, hogy angolul mindenkinek kell tudni, függetlenül attól, hogy hajózik-e nemzetközi vizeken. Jó barátok figyelmeztettek, hogy a magyar szövegeket szívesebben olvasnák. Ez ébresztett rá arra, hogy a magyar nyelvű orvosi tudományírás jelentősége meghatározó, mert:

- A magyar orvostudomány alapja, vagyis hazai közlemények nélkül nem lehet magyar orvostudomány. Ekként a magyar nyelvű közlés erkölcsi kérdés is.
- A hazai orvostársadalom továbbképzésének, tájékoztatásának a legfontosabb módja.
- Meghatározó az orvosi társaságok tudományos és tájékoztató tevékenységében, egymás munkáinak jobb megismerésében.
- Lényeges a magyar nyelv versenyképességének megőrzésében.

Angol nyelvű közlemény nem is jelent meg többet. A nemzetközi kapcsolódásra a tartalomjegyzéket angolul is megjelentettük, de később világossá vált, hogy a folyóirat a magyar orvostársadalomnak szól, ezért elhagytuk.

Csakhamar tudatosult bennem a magyar nyelvű magyar tudományírás meghatározó jelentősége. A felismerést a folyóirat is azonnal tükrözte: elkezdtem a közleményeket magyarítani. Igen sok nehézségbe ütköztem: mélyen gyökereznek az idegen nevezetek, és sokan úgy vélték, hogy a magyar nyelvű írásokat a szakma megmosolyogja.

Mi valósult meg a köszöntők felvetéseiből és a célkitűzésekből?

A rövid válasz: minden.

- A hangsúly a továbbképzésen volt; ezt tartom a folyóirat legfontosabb feladatának. Nemcsak a magyar szülész-nőgyógyász társadalom egészének folyamatos továbbképzése volt a cél, hanem a határterületen tevékenykedőké is.

  Megjegyzés. Kezdetben előfizetéses rendszerben képzeltem a lapot, hogy tudjam a költségeket fedezni. Ám csakhamar kiderült, hogy a folyóirat fenntartható a hirdetésekből, és ettől kezdve ingyen küldtük 1500 példányban két évtizeden át. Az összes szülész-nőgyógyász, számos sebész, urológus, daganatgyógyász stb. kapta meg.

- Az összefoglaló közlemények értelemszerűen tájékoztatók, szintén a továbbképzést szolgálták; naprakész képet festve a tárgykör hazai és nemzetközi helyzetéről.

- Kutatásközlemény kevés jelent meg. Ez adódik abból, hogy a tudomány nemzetközi, és az új eredményeket

nemzetközi szinten kell közreadni. Nem gondolom, hogy a magyar nyelvű folyóiratoknak a hazai kutatási eredmények közvetlen közlése lesz az arculata. A hazai eredmények ismertetése rendkívül lényeges – az orvostársadalomnak illik tájékozottnak lenni kutatóink tevékenységéről. Ezt valósítják meg az összefoglaló közlemények, és előfordultak másodközlések is.

- Az esetismertetésekben nem szűkölködtünk. Ezeknél kettősség van: a nemzetközi tudomány számára érdekeseket angolul kell közölni, magyarul elsősorban a hazai tudomány kiegészítését célzókat.

  Megjegyzés. Néhányan úgy vélik, hogy azt érdemes hazai folyóiratban közölni, amit nem lehet a nemzetközi lapokban. Mások pedig a fiatalok gyakorlatának, a cikkírás megtanulásának tekintik a magyar nyelvű közlést; mondván. nem baj, ha nem tökéletes az írás. Az efféle gondolkodás jellem kérdése. A közlemény pedig bárhol is jelenik meg, a szerzőjének tükre.

- Alapvetőnek véltem részletesen beszámolni a Magyar Nőgyógyász Onkológusok Társaságának tevékenységéről. Részben az orvosok tájékoztatására, másrészt az utókor számára: *a szó elrepül, az írás megmarad.* Az érdeklődő végigkövetheti a társaság majd három évtizedes tevékenységét. A Magyar Méhnyakkórtani és Kolposzkópos Társaság megalapítását követően a folyóirat ennek a társaságnak is a hivatalos lapja lett, és beszámolt a tevékenységéről is.

- Rendszeresek voltak és azok ma is az orvostörténeti írások – a múlt ismeretének birtoklása az orvostól elvárható műveltség alapja.

- Az utóbbi évtizedben előtérbe kerültek az orvosi nyelvvel és az anyanyelvvel kapcsolatos írások. Alapvető nyelvismeretek, orvosi nyelvi helyesírási elvek tudása elengedhetetlen, ezeket egyetlen orvos sem nélkülözheti, hiszen – az orvosi tevékenységet általánosan nézve – a nyelv az orvos legfontosabb munkaeszköze.

- Egyéb híradások (beszámolók, tájékoztatások), népességi kérdések tárgyalása (pl. szűrési útmutató), köszöntések, megemlékezések szokványosak, de előfordultak írások az orvoslás és a képzőművészet kapcsolatáról, sőt irodalmi vonatkozások is.

- Végezetül, és erre büszke vagyok, ez a folyóirat indította el a magyar nyelvű magyar orvosi nyelv újrateremtését. A magyarítás elkötelezett nyomtatványa lett.

Valósak voltak-e a kételyek?

A múltban nem: volt megfelelő közönsége a folyóiratnak, és sikerült tartalommal is megtölteni, noha az induláskor évi négy számot háromra csökkentettük, és volt, hogy összevont számok jelentek meg. A *Nőorvosok Lapjá*ban semmi szín alatt nem fért volna el. A benne felhalmozódott szellemi tőke hihetetlenül nagy. Más „nálunk nagyobb” országok gyakorlatát követni pedig csak akkor helyes, ha az a gyakorlat előremutató. A *Nőgyógyászati Onkológia* a hazai nőorvosi daganatgyógyászati továbbképzés letéteményese volt, és az ma is.

Két nagy változás a folyóirat életében

■ 2012-ben áttértünk honlapkiadványra, a NOK e-folyóirattá alakult, de 300 példányban nyomtatva is megjelent. Az átálláskor többek között ezek a gondolatok jutottak eszembe:

> *„Vigasztalom magam: rengeteg az orvosi folyóirat, megoldhatatlan a tárolásuk; átnézhetetlenül sok, ami bennük van; korábbi cikkek visszakeresése nehéz és időigényes; az adatkezelés körülményes; és még sok más. A világ is megváltozott: a mai fiatalok a számítógép használatán nevelkednek, talán számukra ez még természetesebb közeg is, mint a nyomtatott szakirodalom. A világhálóhoz, az adatok végtelenjéhez mindenhol és mindenkor hozzáférnek, az adatok összegyűjtése kulcsszavakkal igencsak könnyű, és a kikeresettek egyszerűen tárolhatók is. Ez mind igaz, mégis sajnálom a nyomtatott folyóiratot.*
>
> *Az átállás azonban nem döntés, hanem pénz, korunk mételyének kérdése. Ám ha már így alakul, akkor a honlapkiadványok minden lehetőségével, előnyével élünk. Bízvást remélem, hogy ebben a formájában is betölti küldetését.”*

Az azóta eltelt idő bizonyította a kényszerű változtatás helyességét. A folyóirat az MNOT honlapjáról ingyen letölthető, benne tetszés szerint kereshetünk stb. Örömmel állapíthatom meg, hogy a folyóirat továbbra is betöltötte küldetését.

■ 2013-ban átadtam a főszerkesztést *Rigó János* egyetemei tanár úrnak. Idézek a váltóbot átadásakor írtakból.

> *„Az alkotó álma, hogy a műve tessék, és megmaradjon, túlélje őt, mint a gyermeke. Ez jutott eszembe, amikor hosszas keresés után megtaláltam azt az embert, aki utánam fogja meg a Nőgyógyászati Onkológia kezét, és vezeti tovább, hogy terjessze a tudományt a következő nemzedékeknek; jóval azután is, amikor az alapító már valahol máshol jár. Igen, fogja a kezét, noha a folyóirat már nagykorú, hiszen most tölti be a 18. évét. Nagyon hosszú idő ez a 18 év, és mégis, csak úgy elrepült.*
>
> *Most, hogy átadom a folyóiratot, óhatatlanul felötlik: mi minden történt az elmúlt 18 évben, miféléket tapasztaltam? A legfontosabb a szerkesztés tudománya. Ez is külön tudomány; meg kell tanulni, és miként a műtéteket, ezt is folyton folyvást művelni kell. A nagy tudós nem biztos, hogy jó szerkesztő, és az igazgatói címekhez sem csatolják a szerkesztés tudományát. Legelőször is alázat kell hozzá, az orvostudomány tisztelete és végtelen felelősség. Felelősség a betegekért, hogy a leírtak a betegek hasznára legyenek, és ne a kárukra. A nil nocere! elve a szerkesztőre is vonatkozik. Felelősség a tudományért: bármelyik szakma folyóirata műveli annak tudományát, formálja időről időre újra meg újra, nagyon nem mindegy az, hogy miként. Felelősség az orvosokért, az olvasókért is, hiszen hatással van rájuk, amit olvasnak, és ha ez nem ösztönző, jobbító, csak rosszat teszünk. Felelősség továbbá a szerzőkért is, a tudományos közlemények íróiért, hogy munkájuk a lehető legjobb formában jelenjen meg, és legyen szakmailag is támadhatatlan. A főszerkesztő nemcsak közread, de bírál is, sőt ő a legfőbb bíró, a szakmának talán ő a legfőbb őre...*
>
> *Végül a felelősség az orvosi szaknyelvért, a magyar nyelvért. A szaknyelv az iskolázott nyelv alapja, a szakfolyóirat pedig annak tanítója. Ez óhatatlanul kötelezi a főszerkesztőt a magyar orvosi szaknyelv pallérozására, már csak azért is, mert honi tudományunk csak hazai nyelvünkön létezhet, de a betegek érdekében*

> *és orvosi nyelvünk ápolása végett is. A legfontosabb a magyar szakkifejezések használata, a felesleges idegen szavak kerülése.* Hangsúlyozom a felesleges jelzőt. Ha eleget tesz ebbéli feladatának, a szerkesztő nyelvművelő, nyelvújító is.
>
> A tudományos folyóirat és a főszerkesztés hatalom, és mint minden hatalomhoz, ehhez is csak alázattal és szerénységgel szabad közeledni. Én vagyok érte, hogy szolgáljam, és nem fordítva. A szerénység a nagy ember sajátja, megvédi a hatalom részegesítésétől; ez vonatkozik a főszerkesztőre is."

Rigó János elkötelezetten, temérdek nehézséggel küzdve szerkeszti a folyóiratot; munkájáról csak a legnagyobb elismeréssel szólhatok. Természetesen a lap most már az ő szellemiségét is tükrözi.

RIGÓ JÁNOS JR.

Egy születésnapi évforduló alkalmat nyújt arra, hogy visszatekintsünk a múltra, értékeljük munkánkat, a megtörtént eseményeket, levonjuk a következtetéseket, azaz számvetést készítsünk. Az előzőekben Bősze professzor áttekintette a Nőgyógyászati Onkológia negyedévszázados történetének első 18 évét. Visszaemlékezéséből kitűnik, hogy a folyóirat megszületését sokan örömmel, bizakodva köszöntötték, míg egyesek kétkedéseiket, fenntartásaikat fogalmazták meg. Úgy gondolom, hogy az első csaknem két évtizedben a lap a legmagasabb szintű elvárásoknak is megfelelt, tartalmi és formai szempontból egyaránt.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy Bősze professzortól átvehettem a főszerkesztői feladatot. Értékítéletünk közel áll egymáshoz, ezért a korábbiakhoz hasonlóan az elmúlt hét évben is a jól bevált szempontok alapján jelent meg a folyóirat. Az elsődleges szándék továbbra is a korszerű nőgyógyászati onkológia művelésének támogatása volt naprakész, szakmai ismereteket tartalmazó közlemények formájában. A daganatgyógyászat mellett egyéb a nőgyógyászati határterületeket érintő írások, cikkek is megjelentek szép számmal. Bár a folyóirat fő célja a továbbképzés, amit leginkább az összefoglaló tanulmányok, az útmutatók, az irányelvek segíthetik, fontosnak tartottuk, hogy egy-egy munkacsoport saját kutatási eredményeit ismertesse hazai környezetben. Tisztában vagyunk azzal, hogy a legértékesebb tudományos felfedezéseket tartalmazó eredeti közleményeket magas hatásmutatójú (impaktfaktorú) angol nyelvű folyóiratban kell közölni, hogy minél többen olvassák. Ennek ellenére fontos és hasznos, hogy az új felismerésekről, eredményekről a hazai munkatársak is tájékozódjanak, hiszen gondolatébresztő ismeretek birtokába juthatnak, amelyekkel akár tudományos együttműködések is születhetnek. Az elmúlt években számos tanulságos esetismertetés is megjelent. Kiemelést érdemel, hogy az utóbbi években hazánkban bevezetett, több új műtéti módszer ismertetése, leírása, melyeket a szerzők kiváló fényképsorozattal szemléltettek. Hasonló közlemények a hazai szakirodalomban ritkán találhatók.

Mindemellett a lap rendszeresen beszámolt a hazai nőgyógyászati onkológia eseményeiről, például az első nőgyógyászati daganatsebészet szakvizsgáról, a Magyar Nőgyógyász Onkológusok Társasága és a Magyar Méhnyakkórtani Társaság tudományos üléseiről, vezetőségi üléseiről, híreiről és más rendezvényekről. Úgy gondolom, hogy a két társaság munkájáról, tevékenységéről szóló tájékoztatások, beszámolók jelentősen erősítették a nőgyógyász onkológusok közösségét. Büszkék lehetünk arra, hogy a közel 10 különböző hazai szülész-nőgyógyász társaság közül rajtunk kívül csupán a Magyar Nőorvos Társaság rendelkezik önálló folyóirattal.

A Nőgyógyászati Onkológia egyik fontos célkitűzése a magyar orvosi nyelv művelése. Ehhez kapcsolódóan rendszeresen jelentek meg az orvosi nyelvhasználattal foglalkozó cikkek.

Huszonöt éven keresztül kevés tudományos folyóirat kerül kiadásra változatlan formában. A Nőgyógyászati Onkológia igényes, elegáns, visszafogott külleme számos szempontból egyedülálló. A lap egységes, könnyen áttekinthető a szerkezete és kitűnő nyomdaeljárással készül. Mindez megkönnyíti az olvasást és a tájékozódást az egyes számok közleményei között. Számos pozitív visszajelzést kaptunk az újság arculatáról, ezért a jövőben sem kívánjuk megváltoztatni.

Végül szeretném megköszönni valamennyi közlemény szerzőjének értékes munkáját, amely hozzájárult a lap megjelenéséhez. Köszönet illeti *„A korszerű szülészetért és nőgyógyászatért Alapítvány"* kuratóriumát is, mely az elmúlt hét év során folyamatosan támogatta a folyóirat kiadását és eljuttatását az olvasókhoz.

Bízom benne, hogy a *Nőgyógyászati Onkológia* az elmúlt sikeres 25 évet követően még hosszú időn át fogja eredményesen szolgálni a magyar nőgyógyászati onkológia fejlődését.

„Igazán csak az anyanyelvén tud az ember tanítani. Csak ebben tudja átadni azokat a rendkívül finom érzelmi tartalmakat, ami a tanítással jár. Enélkül egyszerűen nem érdemes belekezdeni."
Csermely Péter, biokémikus